

Сухина Яна Юріївна

здобувачка вищої освіти 1-го курсу,

група Б-ПС-042, факультет

соціально-психологічної освіти та управління

Науковий керівник:

Ядловська Ольга Степанівна

к. іст. н., доцент кафедри

соціально-гуманітарних дисциплін

(Дніпропетровський державний

університет внутрішніх справ)

ВПЛИВ МОВИ НА СУСПІЛЬСТВО

Мова цілком і повністю формує особистість людини та її інтелект. Мова допомагає пізнати світ та освоїти його. Насамперед мова є засобом спілкування. Без якого життя людини не можливе. Мова поділяється на дві форми: усну та писемну. Передаючись з покоління в покоління, залишається у книжках, літописах, віршах. Мова єднає покоління та формує культуру нації, вважається невмирущою, бо в ній безсмертя народу. У безсмерті мови є й часточка безсмертя людства. Через мову кожна людина запобігає смерть свого народу. Також через мову залишилася пам'ять про наших предків від найдавніших часів, звичаї та побут.

Оскільки мова є суспільним явищем, то вона перебуває в тісному зв'язку із суспільством. Цей зв'язок є обоюстороннім. З одного боку, мова створюється і розвивається суспільством, з іншого – без мови не було б суспільства. Суспільство обслуговують, крім мови, й інші явища - наука, техніка, ідеологія, культура, релігія тощо, однак мова виокремлюється із усіх інших суспільних явищ, бо вона обслуговує всі без винятку сторони життя й діяльності людини. Якщо, скажімо, ідеологія обслуговує певні суспільні класи, релігія – окремі групи людей, то мова – всі сфери соціуму як функціонального організму. Навіть трудова діяльність не могла б здійснюватися без мови.

Розвиток і функціонування мови значною мірою зумовлені станом суспільства. Так, зокрема, в мові відображається соціальна диференціація суспільства. На стан мови впливають демографічні процеси, рівень загальної освіти народу, розвиток науки, створення державності тощо. Суспільство також може свідомо впливати на розвиток мови. Свідомий вплив суспільства на мову, називають мовною політикою. Від цієї політики залежить мовна ситуація в багатомовному суспільстві.

Проблема взаємовідношення мови і суспільства охоплює й такі питання, як мова й народ, мова і особа, мова і класи та інші соціальні групи людей, мова, базис і надбудова. Мова – загальнонародне явище. Народ – творець і

носій мови. Одна особа безсильна будь-що змінити в мові, бо мова розвивається і змінюється за своїми об'єктивними законами.

Отже, мова – система одиниць спілкування і правил їх функціонування. Іншими словами, мова – це словник і граматики, які існують у потенції, в можливості. Мовлення – конкретно застосована мова, засоби спілкування в їх реалізації. До мовлення належать говоріння і результати говоріння.

1. Кочерган М. П. Вступ до мовознавства. Видання 3-тє. К. : «Академія», 2014.
2. Доленко М. Т., Пацюк, Кащук А. Г. Сучасна українська мова, К., 1987.
3. Білецький А. О. «Про мову й мовознавство» К., 1996.
4. Сучасна українська літературна мова. К., 1985.

Тимошенко Анна Сергіївна
здобувачка вищої освіти 3-го курсу,
група ЮД-842, юридичний факультет
Науковий керівник:
Халапсіс Олексій Владиславович,
д. філос. н., проф., завідувач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ОСОБИСТІТЬ ТА ПРОБЛЕМИ ЇЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

У наш час проблема ідентичності привертає до себе все більше уваги, оскільки відбувається значна динаміка в країні, спостерігається зростання громадського і наукового інтересу до питань ідентичності. Ідентичність стала тим поняттям, яке досить точно відображає зв'язок з актуальними сферами соціальної теорії і практики. Саме тому багато філософів і психологів, політологів і соціологів звертаються до осмислення феномена ідентичності і виявляють велику зацікавленість цією категорією. На сьогодні філософське осмислення ідентичності є актуальним як ніколи, оскільки саме ідентичність допомагає людині по-новому сприймати деякі аспекти сучасного життя.

Оскільки пріоритетними стають наукові праці, в яких обґрунтовується необхідність дослідження психологічних компонентів ідентичності, метою розвідки є звернення до аналізу поняття «ідентичність» як завершального етапу в процесі розвитку особистості, а також розуміння ідентичності як тієї реальності, до якої завжди прагне людина задля відчуття гармонії, впевненості в собі та суспільстві, що становить об'єкт її постійного пошуку.

Е. Еріксон виділяв вісім вікових стадій розвитку людини, і найважливішими у формуванні ідентичності він вважав підлітковий вік і юність. На його думку, найнеобхіднішим завданням, що постає перед